

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

The Yakuts - a legendary horse people

20 Jan, 05 - 08:42

GPS-pos: N67°28' | E153°42' | Alt: 11 M

It is the 19th of January today, -33 °F, clear with a light southerly wind and we're keeping our fingers crossed that it will stay this way. We've put a pot of fresh caribou meat cooking slowly on the stove. Acquired during our visit to Nalimsk yesterday. The local animists are down by the river all day talking to the river Gods. I hope those prayers will help us as well, when we leave Srednekolymsk the 1st of February, on our way north-east heading on skis for Kolymskaya. In any case we've located 6 kg:s of oats in a hidden away store today!

Vasili legendary Yakut horseman

Part 1 of 2 (second part tomorrow)

"The horse is my God", Vasili declares: "I admire it and I have lived with horses all my life. It is my best friend, my partner and it feeds me and my family. Both through it's work and because I eat its meat."

In the small village we're in, Nalimsk, Vasili is considered the real expert on horses. Like the other old yakuts in the village, he speaks only Yakut. Therefore we need two translators. One who translates from Yakut to Russian and one from Russian to English. This is no problem, really, as long as you avoid telling jokes. Which is hard, since the yakuts are a joking people. So am I. The problem is that either it takes three minutes after you've finished telling your joke to get a laugh or the translators mess it up and you end up getting a blank stare of misunderstanding. The yakuts always do understand horses, though. Almost everybody in the village is the owner of at least one of the legendary Yakut horses. But it is only Vasili who's old enough to have lived like many yakuts did in the old days, namely a lonely life in the great wilderness, hunting, fishing and setting traps far away from other people, exploring new areas by horse.

"Most people travel by snowmobile in the winter nowadays, and by jeep in the summer when hunting and fishing", Vasili explains, "and if they run into trouble, like a vehicle breaking down, they're in big trouble. Some of them die out there in the wilderness. This never happens if you travel by horse. If your horse runs out of fuel, the horse will find its own food by digging deep in the ground to find what it needs to survive. Grass and roots. No matter what time of the year."

However, there's always an exception to the rule. About ten years ago, it was such an odd winter, that the ground froze in such a way, that more than half of the more than 8000 wild Yakut horses in this vast area, perished from hunger. A catastrophe of course. Because, the Yakut horse isn't only stunningly beautiful, almost like a fairy tale horse, it is unique in many ways. It resembles the Icelandic horse, but has much thicker fur, it is sturdier and, of course, handles cold far better. It is a fantastic survivor and even the tame Yakut horses find their own food most of the time. This area around Srednekolymsk and the Kolyma River have developed an own breed of this legendary horse. It is called the Kolymskaya horse, it's height is 168 cm, and is developed to better handle the specific surroundings of this area. The immense taiga, the eternal permafrost and the extreme cold.

"When the foals are old enough, we put them through severe tests", Vasili informs me, "to see if they're strong and clever enough to handle these demanding surroundings and see if they can survive by themselves, just in case the times get much harder and we cannot feed them anymore. We're extremely choosy to choose the right horses. Those who can't make it, end up being our food. So the horses you'll come across here in the village, they're all the strongest and the best to be found."

Most locals use the horse every day. Either when they ride down to the nearby lake to fetch ice to make drinking water from, since there's no running water during the winter season. Or to fetch hay, timber or any other essentials for their daily survival. They don't walk next to the horses or sit at the back of a sledge and steer, no, the Yakuts always ride their horses. They're very proud over their own history and ability to handle horses. Vasili is a symbol for this reality and when he sits up on his horse, it's hard to believe he's 75 years of age, he swings himself up into the saddle. At least the first time. The next one, he climbs up on a haystack and takes place in the saddle. His horse wasn't in the mood for tricks today. This irritated horse apart, most Yakut horses are very relaxed, easy going and calm.

"I once had a horse which passed 30 years of age", Vasili tells me whilst I am walking by his side, on our way down to the frozen lake, in -51 °F, "oh, he could handle the cold, well, everything! That horse was my all time favorite. His name was Hannanaq. He turned old, he did, even though most horses here never get older than 20."

Part 2 tomorrow.

Jakuterna- ett legendariskt hästfolk, del 1 (del 2 imorgon)

Det är den 19:e januari idag. -36°C ute och klart, med en iskall sydvind, men vi får hoppas det håller i sig. Vi har satt ett kok vildrenskött på spisen, som vi fick i Nalimsk igår. Idag hyllar samhällets animister flodgudarna. Vi får hoppas det även hjälper oss. Hur som helst, vi har i alla fall hittat 6 kg havregryn i en undangömd affär, så då klarar vi oss fram tills nästa mål, Kolymskaya, 35 mil nordöst om Srednekolymsk. Vi startar den 1:a februari.

"Hästen är Gud för mig" ,berättar Vassilij: "Jag dyrkar den och har levt med den hela mitt liv. Den är min vän, min arbetskamrat och den föder både mig och min familj. Både genom sitt arbete och för att jag äter den." Vassilij är byn Nalimsk mest erfarna hästexpert. Han pratar som de flesta äldre jakuter i byn bara jakutiska och därför behövs två översättare för att hjälpa oss komma detta hästfolk närmare in på livet. En som översätter jakutiska till ryska och en ryska till engelska. Vilket egentligen bara är ett problem om man berättar ett skämt, för det tar tre minuter efter det man framfört skämtet innan skrattet kommer. Om inte skämtet redan försvunnit vill säga, i översättningen, och det vet man först när ens berättelse bara möts med oförstånd. För jakuterna är i regel stora skämtare. Och stora hästålskare. I stort sett alla i Nalimsk har åtminstone en av de legendariska jakuthästarna i sin ägo, men det är bara Vassilij som är gammal nog att ha upplevt den tid när många jakuter under långa perioder av ett år levde ensam ute i skogen med sin häst för att jaga, fiska och sätta fällor.

"Idag har de flesta snöskoter vintertid eller jeep sommartid när de ger sig iväg på jakt" ,utvecklar Vassilij, "och blir det något fel på dem, då har folk problem. En del dör. Det händer inte om man har häst. Tar bränslet slut så gräver den själv djupt ned i marken och hittar sin egen föda. Gräs och rötter. Oavsett vilken tid på året."

Undantag finns. För ett tiotal år sedan frös marken till på ett sådant sätt att många av de vilt levande hästarna svalt till döds. Hälften av de då närmare 8000 vildhästarna i trakten, försvann under en vinter. En katastrof naturligtvis. För jakuthästen är inte bara vacker, den är unik på flera sätt. Den ser ut som en islandshäst, en sagohäst, men har mycket tjockare päls, är robustare och klarar naturligtvis kyla mycket bättre. Den är en överlevare av klass och sköter oftast jakten på sin föda själv. Just i det här området har man tagit fram en egen framavlad variant av den legendariska hästen, den kallas Kolymskaya-hästen, är 168 cm i mankhöjd och är anpassad till områdets speciella natur. Oändlig tajga, permafrost och extrem kyla.

"Vi testar alla föl när vi tycker de är gamla nog" ,klargör Vassilij: "Vi är mycket noga med vilka hästar vi väljer ut, så att de kan göra sitt jobb och klara av att överleva själva om tiderna skulle bli så svåra att vi inte kan hjälpa dem. De som inte klarar testet, blir mat. Så det är bara de allra starkaste hästarna du ser."

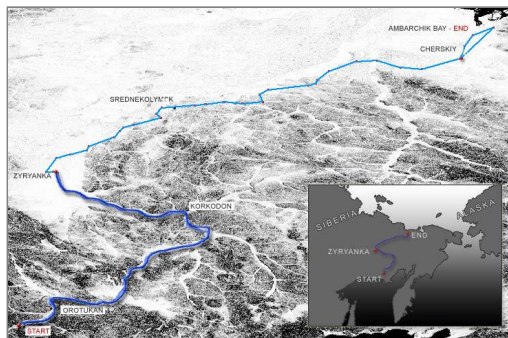
De flesta i byn använder hästen dagligen. Endera till att rida ned till en närbelägen sjö och hämta is som kommande färskvatten, eftersom byn inte har något rinnande vatten vintertid. Eller till att hämta hö, timmer eller annat viktigt för daglig överlevnad. Ryttarna går inte vid sidan av hästen och leder den, eller sitter bak på kälken och styr, de rider själva. De är stolta över sin skicklighet som ryttare och sitt rykte som ett skickligt och legendariskt hästfolk. Vassilij är en symbol för denna verklighet, när Vassilij svingar sig, sina 75 år till trots, enkelt upp i sadeln. Åtminstone första gången. Andra gången går han upp på en vedhög och kliver på. Hans häst var inte på bästa humör idag. Ändå skall det sägas att jakuthästen tillhör de lugnare hästarna och ger ett mycket sansat och godtroget intryck.

"Jag hade en häst en gång som blev över 30 år" ,berättar Vassilij när jag går vid hans sida, på väg ned till den frysta sjön, i -46 graders kyla "men i regel blir de inte äldre än kanske 20 år. Åh, den hästen var min favorit. Hannanaq kunde allt."

Del 2 imorgon.

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

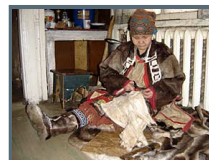
On the topic of the Second World War, slaves of darkness and victims of the cold 17 Jan, 05 - 22:00

It is the 17th of January today and we've spent most of the day running around Srednekolymsk trying to solve a minor problem with our visa. The bureaucracy here is in many ways insane and a left over

The Even babuschka and her husband, the reindeer herder 14 Jan, 05 - 23:16

It is the 14th of January today, -40°F, an utterly grey day and it is only 41°F in our apartment. Our rowdy neighbors below have been quarreling all night again, which they do every 3 or 4 days, but s

Total lack of motivation 12 Jan, 05 - 21:44

Written by Johan Ivarsson

It is the 12th of January today in the year of 2005. We're in our apartment in Srednekolymsk. The temperature today is -51°F (-46°C). Almost no wind and a clear blue

SEARCH

 Powered by CONTACT 3 expedition software